

ขณะที่นำพลังแห่งสัจจะและความบริสุทธิ์เข้ามาสู่รูปของลูก จงรักษาสมดุลระหว่างการเป็นลูกและเป็นนาย

วันนี้ พ่อที่แท้จริง ครูที่แท้จริง และสัจจะที่แท้จริง กำลังมองเห็นลูกของท่านในทุกหนแห่ง ผู้ซึ่งเป็นตัวแห่งสัจจะและตัวแห่งพลัง เพราะพลังแห่งสัจจะนั้นสูงส่งที่สุด พื้นฐานของพลังแห่งสัจจะคือความบริสุทธิ์โดยสมบูรณ์ อย่าให้มีชื่อหรือร่องรอยของความไม่บริสุทธิ์ใดๆในความคิด คำพูด การกระทำ ความสัมพันธ์ สายสัมพันธ์ หรือแม้กระทั่งในความฝัน รูปของความบริสุทธิ์ในทางปฏิบัติเช่นนี้ที่มองเห็นได้คืออะไร? ความสูงส่งปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนบนใบหน้าและในพฤติกรรมของดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์เหล่านั้น ในดวงตาของพวกเขา พวกเขามีประกายทางจิตวิญญาณ บนใบหน้าของพวกเขาพวกเขามีความเบิกบานแจ่มใสอยู่เสมอ และในพฤติกรรมของพวกเขา ในทุกอย่างก้าวของพวกเขา พวกเขาคือคาร์มาโยคี เช่นเดียวกับพ่อ ลูกทุกคนกำลังทำตามหนทางแห่งสัจจะ (สัจยวาทิ) โดยผ่านพ่อที่แท้จริงในเวลานี้ ผู้คนมากมายในโลกกล่าวว่าตนกำลังเดินตามหนทางแห่งสัจจะ และพวกเขาก็พูดสัจจะเช่นกัน แต่มีเพียงความบริสุทธิ์สมบูรณ์เท่านั้นที่เป็นพลังแห่งสัจธรรมที่แท้จริง และลูกทุกคนกำลังกลายเป็นสิ่งนั้นในเวลานี้ในยุคบรรจบกันนี้ การบรรลุผลที่สูงส่งของยุคบรรจบกันนี้คือพลังแห่งสัจจะและพลังแห่งความบริสุทธิ์ และการบรรลุผลของสิ่งเหล่านี้คือลูกบราห์มินทั้งหลายจะเป็นเทพในยุคทองและมีความบริสุทธิ์ทั้งดวงวิญญาณและร่างกาย ตลอดทั้งวงจรของโลก ไม่มีดวงวิญญาณอื่นใดที่บริสุทธิ์ทั้งในแง่ของดวงวิญญาณและร่างกาย พวกเขาบริสุทธิ์ในแง่ของดวงวิญญาณ แต่พวกเขาไม่ได้รับร่างกายที่บริสุทธิ์ ดังนั้นในเวลานี้ ลูกทุกคนกำลังซึมซับความบริสุทธิ์สมบูรณ์เช่นนี้ ลูกพูดด้วยความซาบซึ้งทางจิตวิญญาณ – ลูกจำได้ไหมว่าลูกพูดอะไรด้วยความซาบซึ้งทางจิตวิญญาณนั้น? จดจำสิ่งนั้นไว้ ลูกทุกคนพูดจากหัวใจและจากประสบการณ์ของลูกว่า ความบริสุทธิ์เป็นสิทธิโดยกำเนิดของลูก สิทธิโดยกำเนิดนั้นได้มาอย่างง่ายดาย เพราะในการที่จะบรรลุความบริสุทธิ์และสัจจะก่อนอื่นใดลูกทุกคนต้องตระหนักรู้ถึงรูปของดวงวิญญาณที่แท้จริงของตนเองเสียก่อน ลูกตระหนักรู้จักพ่อ ครู และสัจจะที่แท้จริงของลูก ลูกตระหนักรู้จักท่านและบรรลุถึงท่านแล้ว เขาจะไม่สามารถบรรลุความบริสุทธิ์หรือพลังแห่งสัจจะอย่างสมบูรณ์ได้ จนกว่าเขาจะตระหนักรู้จักรูปที่แท้จริงของตนเองและตระหนักรู้จักพ่อที่แท้จริงของตน

ลูกทุกคนล้วนมีประสบการณ์ของพลังแห่งสัจจะและพลังความบริสุทธิ์มาแล้วใช่หรือไม่? ลูกมีประสบการณ์หรือไม่? ลูกมีประสบการณ์แล้วหรือยัง? ผู้คนเหล่านั้นพยายามสัมผัสประสบการณ์นี้ แต่พวกเขาไม่สามารถรู้จักรูปที่แท้จริงของตนเองหรือรูปที่แท้จริงของพ่อได้อย่างถูกต้องแม่นยำ อย่างไรก็ตาม ด้วยประสบการณ์ของเวลานี้ ลูกทุกคนได้ซึมซับความบริสุทธิ์อย่างง่ายดายที่รางวัลของการบรรลุผลของเวลานี้คือความบริสุทธิ์ของเหล่าเทพเป็นเรื่องธรรมชาติและเป็นธรรมชาติของพวกเขา มีเพียงลูกเท่านั้นที่ได้รับประสบการณ์ของธรรมชาติโดยธรรมชาติเช่นนี้ ดังนั้น จงตรวจสอบว่าลูกได้ทำให้พลังของความบริสุทธิ์และสัจจะเป็นธรรมชาติโดยธรรมชาติของลูกหรือไม่? ลูกคิดอย่างไร? ผู้ที่เชื่อว่าความบริสุทธิ์คือสิทธิโดยกำเนิดของลูก ยกมือขึ้น! นี่คือนิติโดยกำเนิดของลูกหรือลูกต้องพยายามเพื่อให้ได้มา? ลูกไม่ต้องพยายามเลยใช่ไหม? มันง่ายดายใช่ไหม? สิทธิโดยกำเนิดได้มาอย่างง่ายดาย ลูกไม่ต้องใช้ความพยายามเลย ผู้คนในโลกคิดว่ามันเป็นไปได้ ในขณะที่ยังไม่รู้ถึงสิ่งที่มันเป็นไปไม่ได้เป็นไปได้ง่ายดาย

ลูกใหม่ที่มาที่นี้เป็นครั้งแรก ยกมือขึ้น! อ้าว ผู้ที่เป็นลูกใหม่ทั้งหลาย ขอแสดงความยินดีกับลูกใหม่ที่มาที่นี้เป็นครั้งแรก เพราะบัพดาตากล่าวว่า ถึงแม้ว่าลูกจะมาล่าช้า แต่ก็ยังไม่สายเกินไป ลูกใหม่ได้รับพรจากบัพดาตาวา ผู้ที่มาที่หลังสามารถเพียรพยายามอย่างรวดเร็วและได้เข้ามาอยู่ในกลุ่มแรก ไม่ใช่อันดับแรก แต่ลูกสามารถเข้ามาอยู่ในกลุ่มแรกได้ แล้วลูกใหม่ทั้งหลายมีความกล้าหาญมากขนาดนั้นหรือไม่? ผู้ที่จะมาก่อน ยกมือขึ้น ระวังหน่อยนะ มือของลูกกำลังถูกแสดงอยู่บนทีวี อ้าว ลูกมีความกล้าหาญ ขอแสดงความยินดีสำหรับความกล้าหาญของลูก เพราะเมื่อลูกมีความกล้าหาญแล้ว ลูกย่อมได้รับความช่วยเหลือจากพ่ออย่างแน่นอน ความปรารถนาดีและความรู้สึกที่บริสุทธิ์ของทั้งครอบครัวบราห์มินก็อยู่กับลูกทุกคนด้วยเช่นกัน ดังนั้น ลูกใหม่ทุกคนที่มาที่นี้เป็นครั้งแรก จงรับคำแสดงความยินดีเป็นล้านเท่า ขอแสดงความยินดี ขอแสดงความยินดีเป็นครั้งที่สองจากบัพดาตาและครอบครัว ลูกทุกคนก็มีความสุขที่ได้เห็นผู้ที่มาที่นี้เป็นครั้งแรกเช่นกัน ใช่ไหม? ดวงวิญญาณที่เคยพลัดพรากจากกันก็ได้กลับมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้ง บัพดาตามีความสุข และลูกทุกคนก็มีความสุขเช่นกัน

ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน บัพพาดดาพร้อมกับดาดี้ได้เห็นผลลัพธ์ พวกท่านเห็นผลลัพธ์อะไร? ลูกทุกคนรู้และยอมรับว่า ลูกเป็นนายและเป็นลูกใช้ไหม? ลูกเป็นนายและเป็นลูกด้วย ลูกทุกคนเป็นเช่นนั้นหรือไม่? ยกมือขึ้น! พิจารณาอย่างรอบคอบก่อนที่จะยกมือขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่ทำอย่างนั้นเท่านั้น บาบ่าจะพิจารณาถึงเรื่องนี้ใช้ไหม? อ้อชะ เอามือลงได้ บัพพาดดาเห็นว่าลูกมีศรัทธาและความซาบซึ้งของการเป็นลูกได้อย่างง่ายดาย เพราะลูกทุกคนถูกเรียกว่าบราห์มา कुमार และกุมารี นี่ก็เพราะว่าลูกเป็นลูก ลูกจึงถูกเรียกว่าบราห์มา कुमार และกุมารี และลูกมีความตระหนักรู้ตลอดทั้งวันเพียงเท่านั้นว่า "بابา ของฉัน บาบ่า ของฉัน" แต่แล้วลูกก็ลืมท่านเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ลูกก็จดจำระลึกถึงท่านครั้งแล้วครั้งเล่า ในการทำงานรับใช้เช่นกัน คำว่า "بابา บาบ่า" ปรากฏขึ้นโดยธรรมชาติจากริมฝีปากของลูก หากคำว่า "بابا" ไม่ปรากฏขึ้นจากริมฝีปากของลูกแล้ว ความรู้นี้ก็ไม่มีผลกระทบใดๆเลย ผลกระทบจากงานรับใช้ใดๆก็ตามที่ลูกทำ คำบรรยายที่ลูกให้หลักสูตรที่ลูกสอนในหัวข้อต่างๆ รูปในทางปฏิบัติ และข้อพิสูจน์ในทางปฏิบัติของงานรับใช้ที่แท้จริงนั้นคือผู้ที่ฟังลูกสัมผัสได้ว่าพวกเขาก็เป็นของبابาเช่นกัน จึงให้คำว่า "بابา บาบ่า" ออกมาจากปากของพวกเขาเช่นกัน พวกเขาไม่ควรพูดว่า "มีพลังบางอย่าง" หรือ "สิ่งนี้ดี" แต่ให้พวกเขาสัมผัสถึง "بابา ของฉัน" สิ่งนี้กล่าวได้ว่าเป็นผลในทางปฏิบัติของงานรับใช้ ลูกมีความซาบซึ้งและความศรัทธาในการเป็นลูกอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ความซาบซึ้งและความศรัทธาในการเป็นนายนั้นตามลำดับกันไป ความซาบซึ้งที่ปรากฏให้เห็นในพฤติกรรมและบนใบหน้าของลูกของการเป็นนายในทางปฏิบัตินั้นน้อยกว่าความเป็นลูก บางครั้งก็มองเห็นได้ชัด และบางครั้งก็มองเห็นได้น้อยกว่า อันที่จริงแล้ว ลูกเป็นทั้งสองนาย: 1) ลูกเป็นนายของสมบัติที่มีค่าของพ่อ ลูกทุกคนเป็นนายของสมบัติที่มีค่าใช่หรือไม่? พ่อได้ให้สมบัติที่มีค่าเดียวกันแก่ลูกทุกคน ไม่ใช่ว่าท่านให้หนึ่งแสนแก่บางคนและให้หนึ่งพันแก่คนอื่น ท่านให้สมบัติที่มีค่าทั้งหมดแก่ทุกคนอย่างไม่มีขีดจำกัด เพราะพ่อมีสมบัติที่มีค่าที่ไม่มีขีดจำกัด ท่านไม่ได้มีสิ่งใดที่น้อยไปกว่านั้น ดังนั้น บัพพาดดาจึงให้สมบัติที่มีค่าทั้งหมดแก่ทุกคน และท่านให้สมบัติที่มีค่าเหล่านั้นในจำนวนที่เท่ากันแก่ทุกคน 2) ลูกเป็นนายแห่งอำนาจในการปกครองตนเอง ด้วยเหตุนี้ บัพพาดดาจึงกล่าวด้วยความซาบซึ้งว่าลูกแต่ละคนของท่านเป็นลูกราชา (ราชาบัจชะ) ดังนั้น ลูกเป็นลูกราชาใช่หรือไม่? ลูกไม่ใช่ปวงประชาใช่หรือไม่? ลูกเป็นราชาโยคีหรือเป็นประชาโยคี(ปวงประชา)? ลูกเป็นราชาโยคีใช่หรือไม่? ดังนั้น ลูกจึงเป็นนายแห่งอำนาจในการปกครองตนเอง อย่างไรก็ตาม บัพพาดดาได้เห็นผลลัพธ์พร้อมกับดาดี้ว่า ความซาบซึ้งของการเป็นนายนั้นน้อยกว่าความซาบซึ้งของการเป็นลูก เพราะเหตุใด? หากลูกมีความซาบซึ้งในอำนาจของการเป็นนายอยู่เสมอแล้ว ปัญหาและอุปสรรคที่ลูกมีเป็นครั้งคราวก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ จะเห็นได้ว่าสาเหตุของปัญหาและอุปสรรคโดยเฉพาะคือจิตใจของลูก จิตใจของลูกที่มีความปั่นป่วน และด้วยเหตุนี้มนตราที่ยิ่งใหญ่จากบัพพาดดา คือ 'มานมานะบาฟ' (จดจ่อจิตใจของลูกอยู่กับพ่อ) มันไม่ใช่ 'ตันมานะบาฟ' (จดจ่อที่ร่างกายของลูก) หรือ 'ธันมานะบาฟ' (จดจ่อที่ทรัพย์สินสมบัติของลูก) แต่มันคือ 'มานมานะบาฟ' หากลูกมีอำนาจในการปกครองตนเองแล้ว จิตใจของลูกก็ไม่ใช่นายของลูก จิตใจของลูกคือผู้รับใช้ของลูก ไม่ใช่ผู้ปกครองของลูก ราชาหมายถึงผู้มีอำนาจ ผู้ที่ฟังฟังผู้อื่นไม่ถูกเรียกว่าเป็นราชา แล้วباب่าเห็นผลลัพธ์อะไร? "ฉัน ผู้เป็นนาย ผู้มีสิทธิในอาณาจักร คือนายของจิตใจของฉัน" ลูกไม่มีความตระหนักรู้และไม่มีความซาบซึ้งของจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณที่มั่นคงอยู่เสมอนี้ นี่คือบทเรียนแรก บทเรียนแรกที่ลูกทุกคนมีคืออะไร? นั่นคือดวงวิญญาณ บทเรียนของพระเจ้าคือบทเรียนที่สอง อย่างไรก็ตาม บทเรียนแรกคือ: ฉัน ผู้เป็นนาย ผู้เป็นราชา คือดวงวิญญาณที่มีอำนาจเหนืออวัยวะทางกายเหล่านี้ นั่นคือดวงวิญญาณที่ทรงพลัง พลังทั้งหมดคือคุณสมบัติดั้งเดิมของฉันดวงวิญญาณ การที่จะรักษาสำนึกนี้ไว้อย่างเป็นธรรมชาติไม่ว่าฉันจะเป็นอะไร และไม่ว่าฉันจะเป็นอย่างไรในวิธีการเดิน การเคลื่อนไหว และการให้ประสบการณ์นั้นที่ปรากฏบนใบหน้าของฉัน และการที่จะถอยห่างออกมาจากปัญหา: บัพพาดดาเห็นว่าจำเป็นต้องใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้ให้มากขึ้น ฉันไม่ใช่แค่เป็นดวงวิญญาณ แต่ฉันเป็นดวงวิญญาณประเภทใด? หากลูกเก็บสิ่งนี้ไว้ในสำนึกของลูก สำหรับดวงวิญญาณผู้เป็นนายที่ทรงอำนาจแล้ว ปัญหาหรืออุปสรรคใดๆก็ไม่มีพลังที่จะมาอยู่เบื้องหน้าดวงวิญญาณเช่นนั้นได้ แม้กระทั่งเวลานี้ ในผลลัพธ์ บาบ่าก็เห็นว่าปัญหาหรืออุปสรรคอย่างใดอย่างหนึ่งปรากฏให้เห็น ลูกรู้อย่างนี้ แต่รูปของศรัทธาในรูปของความซาบซึ้งทางจิตในพฤติกรรมและบนใบหน้าของลูกในทางปฏิบัติจะต้องถูกเปิดเผยมากยิ่งขึ้น สำหรับสิ่งนี้ จงตรวจสอบความซาบซึ้งของการเป็นนายซ้ำแล้วซ้ำเล่า การตรวจสอบนั้นเป็นเรื่องของหนึ่งวินาที เมื่อทำการกระทำใดๆ ก่อนที่ลูกจะเริ่มกระทำใดๆ ให้ตรวจสอบดูว่า: ฉันเป็นดวงวิญญาณที่มีอำนาจของการเป็นนาย เป็นผู้ทำให้อวัยวะต่างๆของฉันทำงานด้วยอำนาจในการควบคุมและอำนาจในการปกครองของฉันหรือไม่? หรือว่าฉันเพียงแค่เริ่มทำการกระทำในแบบธรรมดาเท่านั้น? มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างการเริ่มทำการกระทำใดๆในขณะที่เป็นตัวของการจดจำระลึกถึง กับการเริ่มทำการกระทำใดๆในขณะที่มีสภาพที่ธรรมดา เมื่อผู้ที่มีตำแหน่งที่มีขีดจำกัดทำงานของพวกเขา พวกเขาจะเริ่มงานเหล่านั้นหลังจากที่นั่งบนเก้าอี้ของตนเพื่อทำงานนั้น ในทำนองเดียวกัน จงนั่งอยู่บนที่นั่งของการมีอำนาจในการเป็นนาย แล้วจึงทำการกระทำ จงเพิ่มการตรวจสอบอำนาจในการเป็นนายของลูกให้มากขึ้น สิ่งซึ่งบอกของสิ่งนั้น สิ่งซึ่งบอกของการมีอำนาจในการเป็นนายคือลูก

จะเป็นแสงและเบาสบายและสัมผัสกับความสุขในทุกงาน และลูกจะประสบความสำเร็จอันเป็นผลลัพธ์ได้อย่างง่ายดาย ในบางกรณี แม้กระทั่งเวลานี้ แทนที่จะเป็นผู้มีอำนาจ ลูกกลับกลายเป็นผู้ที่ฟังฟัง อะไรคือสิ่งขับเคลื่อนของการฟังฟังที่ปรากฏให้เห็น? ลูกพูดครั้งแล้วครั้งเล่าว่า "ชั้นสการ์ของฉัน" "ฉันไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้น แต่สิ่งเหล่านี้คือชั้นสการ์ของ ฉัน นี่คือการชาติของฉัน"

บัปเตดาดาลูกก่อนหน้านั้นเช่นกันว่า เมื่อลูกพูดว่า "ชั้นสการ์ของฉัน ธรรมชาติของฉัน" ชั้นสการ์ของความอ่อนแอเหล่านี้เป็นชั้นสการ์ของลูกหรือไม่? มันเป็นของลูกหรือไม่? มันคือชั้นสการ์ของราวันในช่วงยุคกลาง มันเป็นของขวัญจากราวัน การพูดว่า "มันเป็นของฉัน" สำหรับสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ผิด สิ่งใดก็ตามที่เป็นชั้นสการ์ของพ่อ สิ่งนั้นก็จะเป็นชั้นสการ์ของลูก ลองคิดดู: ในเวลานั้นที่ลูกพูดว่า "ของฉัน ของฉัน" พวกเขาจะกลายเป็นผู้มีอำนาจและลูกกลายเป็นผู้ฟังฟัง หากลูกต้องการที่จะกลับมาทัดเทียมกับพ่อแล้ว ลูกก็ไม่สามารถพูดว่า "ชั้นสการ์ของฉัน"ได้ "สิ่งใดก็ตามที่เป็นชั้นสการ์ของพ่อ สิ่งนั้นก็จะเป็นชั้นสการ์ของฉัน" ชั้นสการ์ของพ่อคืออะไร? คือผู้ให้คุณประโยชน์ต่อโลก ผู้มีความปรารถนาดีและความรู้สึกที่บริสุทธิ์ ดังนั้นในเวลานั้น จงนำชั้นสการ์ของพ่อมาไว้เบื้องหน้าลูก เป้าหมายของลูกคือการกลับมาทัดเทียมกับพ่อ และคุณสมบัติที่ยังคงอยู่คือของราวัน ดังนั้น จึงมีการปะปนกัน ชั้นสการ์ที่ดีของพ่อกับชั้นสการ์บางอย่างของลูกจากอดีต ดังนั้น เมื่อทั้งสองยังคงปะปนกัน จึงยังคงมีความขัดแย้งกันต่อไป ชั้นสการ์ถูกสร้างขึ้นได้อย่างไร? ลูกทุกคนรู้แล้วใช่หรือไม่? ชั้นสการ์ถูกสร้างขึ้นด้วยความคิดและการกระทำของจิตใจและสติปัญญาของลูก เริ่มจากจิตใจสร้างความคิด และจากนั้นสติปัญญาให้ความร่วมมือ ชั้นสการ์ที่ดีหรือไม่ดีจึงถูกสร้างขึ้นมา

ดังนั้น บัปเตดาพร้อมกับดาดีก็ได้เห็นผลลัพธ์ว่าเมื่อเทียบกับการเป็นลูกแล้ว ความซาบซึ้งในธรรมชาติและความเป็นนาย โดยธรรมชาตินั้นยังขาดอยู่ บัปเตดาเห็นว่านั่นคือเหตุผลที่ลูกเริ่มต่อสู้รบราเพื่อที่จะหาทางแก้ไข ลูกเป็นบราห์มิน แต่บางครั้งลูกก็กลายเป็นนักรบ ดังนั้น อย่าได้กลายเป็นนักรบ ลูกต้องกลายเป็นบราห์มินผู้ซึ่งจะกลายเป็นเทพ มีมากมายหลายคนที่กำลังจะมาและจะกลายเป็นนักรบ พวกเขาจะมาในภายหลัง แต่ลูกคือดวงวิญญาณที่มีอำนาจ แล้วลูกได้ยินผลลัพธ์หรือไม่? ดังนั้น ลูกจึงต้องนำ "ฉันเป็นใคร" เข้ามาในสำนักครูของลูกช้าแล้วช้าเล่า อย่าคิดว่า "ฉันคือสิ่งนั้นอยู่แล้ว" แต่จงกลายเป็นตัวของสำนักครูนั้น โอเคไหม? อ้อชะ ลูกได้รับการบอกถึงผลลัพธ์แล้ว เวลานี้จงบั่นและทำให้ผู้อื่นบั่นด้วย แม้กระทั่งการพูดถึงปัญหา อุปสรรค ความปั่นป่วน ความคิดที่ไร้ประโยชน์ การกระทำที่ไร้ประโยชน์ ความสัมพันธ์ที่ไร้ประโยชน์ และสำนักครูที่ไร้ประโยชน์ โอเคไหม? ลูกจะทำสิ่งนี้หรือไม่? ลูกจะทำหรือไม่? ลูกที่ยกมือขึ้นก็ยกมือด้วยความมุ่งมั่น การยกมือขึ้นนั้นก็กลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปแล้วเช่นกัน ดังนั้น บาบาก็ได้ขอให้ลูกยกมือขึ้น แต่จงยกมือของความมุ่งมั่นในจิตใจของลูก ยกมือขึ้นในจิตใจของลูก ไม่ใช่ในร่างกายของลูก บาบาก็ได้เห็นสิ่งนั้นมากมาย เมื่อมือของจิตใจของลูกทุกคนยกขึ้นด้วยความมุ่งมั่นเท่านั้น มือของความสุขของทุกคนในทุกมุมโลกก็จะยกขึ้น และพวกเขาจะกล่าวว่า "พ่อของเรา ผู้ประทานความสุข ผู้ประทานความสงบสุข ได้มาแล้ว!"

ลูกได้มีความรับผิดชอบในการเปิดเผยพ่อใช่หรือไม่? ลูกได้รับผิดชอบในสิ่งนี้แล้วหรือไม่? อย่างแน่วแน่มั่นคงไหม? ลูกผู้เป็นครูได้รับผิดชอบสิ่งนี้หรือไม่? อ้อชะ ลูกพันดาวาได้รับผิดชอบสิ่งนี้หรือไม่? อย่างแน่วแน่มั่นคงไหม? อ้อชะ ลูกได้กำหนดวันแล้วหรือยัง? ลูกยังไม่ได้กำหนดวันของลูกหรือไม่? ลูกต้องการเวลามากเท่าไร? หนึ่งปี? สองปี? ลูกต้องการกี่ปี? บัปเตดาเคยบอกลูกไว้ก่อนหน้านี้ว่า ลูกแต่ละคน ด้วยความพยายามของตนเองและตามความสามารถของตน ตามวิถีทางธรรมชาติในการเดินหรือการโยกบินของลูก จำเป็นต้องกำหนดวันเพื่อให้ตนเองกลับมาสมบูรณ์ บัปเตดาจะกล่าวเพียงว่า: ลูกต้องทำสิ่งนี้ตอนนี้ แต่กำหนดวันที่จะกลับมาสมบูรณ์ ตามความสามารถและความพยายามของลูก จากนั้นเป็นครั้งคราว ให้ตรวจสอบว่า ความก้าวหน้ากำลังเกิดขึ้นในสภาพของจิตใจ ในสภาพของการพูด และในสภาพของความสัมพันธ์ และในสายสัมพันธ์ของลูกหรือไม่ เพราะเมื่อลูกกำหนดวัน ความใส่ใจของลูกจะถูกดึงไปที่สิ่งนั้นโดยอัตโนมัติ

بابาได้รับข้อความจากทุกหนแห่งและจากทุกคน บาบาก็ได้รับอีเมลเช่นกัน บัปเตดาได้รับอีเมลของลูกแม้กระทั่งก่อนที่อีเมลฉบับจริงจะมาถึงท่านเสียอีก อีเมลแห่งความคิดในหัวใจของลูกนั้นรวดเร็วมาก ที่มาถึงที่นั่นก่อน ผู้ที่ส่งความรัก ความระลึกถึง และข่าวคราวเกี่ยวกับสภาพและงานรับใช้ของพวกเขา บัปเตดาได้ยอมรับทั้งหมดนั้นแล้ว ลูกทุกคนได้ส่งความรัก ความระลึกถึง ด้วยความจริงจังและความกระตือรือร้น ดังนั้น ไม่ว่าจะมาจากต่างแดนหรือจากดินแดนนี้ บัปเตดาขออบความรักและความระลึกถึงเป็นการตอบแทนให้กับลูกทุกคน และมอบสะกาสแห่งความรักและพลัง พร้อมทั้งพรจากหัวใจให้อีกด้วย อ้อชะ

ลูกได้ยินทุกสิ่งแล้ว ลูกเห็นว่ามันง่ายที่จะได้ยินทุกสิ่ง ในทำนองเดียวกัน จงเข้าสู่สภาพของความเงียบสงบอันแสนหวานเหนือการได้ยินสิ่งใด เมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการ トラบเท่าที่ลูกต้องการ จงกลายเป็นนาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก่อนอื่น จงเป็นนายของจิตใจของตนเองก่อน ด้วยเหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวว่า ผู้ที่เอาชนะจิตใจตนเองได้ย่อมเอาชนะโลกได้ เวลานี้ลูกได้ยินและได้เห็นแล้ว ลูกดวงวิญญาณสามารถกลายเป็นราชาและควบคุมจิตใจ สติปัญญา และชั้นสสารของลูกได้หรือไม่? จงเป็นนายของจิตใจ สติปัญญา และชั้นสสารของลูก และสั่งให้พวกเขาอยู่ในความเงียบสงบอันแสนหวาน ดังนั้นลูกได้สัมผัสถึงประสบการณ์นั้นหรือไม่ว่าโดยการสั่งพวกเขาและมีอำนาจเหนือทั้งสามสิ่งที่ทำให้พวกเขาอยู่ภายใต้คำสั่งของลูก? เวลานี้ จงมั่นคงในสภาพของการเป็นผู้มีอำนาจ (บรรดาตา ดำเนินการฝึกดริล) อัจชะ

ถึงลูกๆ ทั้งหมดในทุกหนแห่งผู้รักษาความเคารพตนเองอยู่เสมอ ถึงผู้ที่เป็นตัวของพลังแห่งสัจจะ ถึงผู้ที่เป็นตัวของความสำเร็จด้วยความบริสุทธิ์ ถึงผู้ที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ที่มีสภาพที่ไม่ไหวหวั่นสั่นคลอนของการเป็นผู้เปลี่ยนแปลงตนเองและเปลี่ยนแปลงโลกอยู่เสมอ ถึงผู้ที่มีสภาพของการมีอำนาจที่ทำให้ดวงวิญญาณทั้งหลายสามารถประกาศสิทธิของตนจากพ่อได้ ถึงดวงวิญญาณผู้โชคดีและน่ารักของบรรดาตาทั้งหมดในทุกหนแห่ง โปรดรับความรัก ความระลึกถึง และพรจากหัวใจ และนมัสเต แต่ลูกๆ ที่สุดแสนหวานของบรรดาตา

พร: ขอให้ลูกประกาศสิทธิในการมีสถานภาพที่สูงส่งด้วยการเปลี่ยนแปลงตนเองและกลายเป็นภาพลักษณ์แห่งการก้าวล้ำโลก

เพื่อให้ลูกจะบรรลุถึงสถานภาพที่สูงส่ง คำสอนของบรรดาตาคือ: ลูกๆ ลูกแต่ละคนต้องเปลี่ยนแปลงตนเองแทนที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง เมื่อลูกคิดหรือมีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์หรือเปลี่ยนแปลงดวงวิญญาณอื่น หรือคิดว่าลูกต้องได้รับการหลุดพ้น ความร่วมมือ หรือการก้าวล้ำ แล้วลูกจึงจะเปลี่ยนแปลงตนเอง เมื่อลูกเปลี่ยนแปลงตนเองบนพื้นฐานของการก้าวล้ำบางอย่างเช่นนั้น รางวัลของลูกก็จะขึ้นอยู่กับการก้าวล้ำเช่นกัน นี่ก็เป็นเพราะว่า ไม่ว่าลูกจะได้รับการก้าวล้ำจากผู้คนมากมายแค่ไหน บัญชีการสะสมของลูกก็จะถูกแบ่งปันระหว่างผู้คนจำนวนมากเหล่านั้นตามนั้นด้วย ดังนั้น จงมีเป้าหมายอยู่เสมอว่าลูกจะต้องเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นภาพลักษณ์ของการก้าวล้ำโลก

คติพจน์: ด้วยการมีความจริงใจและความกระตือรือร้น และความคิดที่สูงส่งในทุกขุมขุม ความสำเร็จนั้นรับประกันไว้แล้ว

*** โอม ขานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: เพิ่มการฝึกฝนสภาพปราศจากร่าง(ashariri and videhi)

เมื่อบุคคลใดอ่อนแอ เขาจะได้รับกลุโคสเพื่อให้พลังงานแก่เขา ในทำนองเดียวกัน เมื่อลูกพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณที่ปราศจากร่าง ละวางจากร่างกายของลูก สภาพของการเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวางนี้จะทำงานเพื่อเติมพลังให้กับลูก トラบเท่าที่ลูกมีสภาพของการเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง ลูกจะจดจำระลึกถึงพ่อผู้เป็นมิตรร่วมทางของลูก นั่นคือลูกจะมีท่านเป็นมิตรร่วมทาง